

Herredsfogeder sidde heller ikke i deres Embeder blot for deres Fornøjelses Skyld, de sidde der virkelig for at skulle passe Embederne, og det skulde helst være saa bekvemt og behageligt for Befolkningen som muligt. Mange Gange vilde man ved en Samtale kunne ordne en Sag i Løbet af faa Minutter, medens man nu maa skrive, hvorved der kan hengaa 2—3 Dage, og den Sag, man ønsker fremmet, kan maaske oven i Købet slet ikke fremmes paa denne Maade. Som Forholdene i vor Tid have udviklet sig, finder jeg, at det bør kunne paalægges de vedkommende at have Telefon. Selvfølgelig bør de have Udgifterne derved dækkede, men jeg mener, at denne Udgift vil atter indvindes ved Besparelse paa Skriveri og Porto. Denne Udgift vil altsaa ikke blive af nogen nævneværdig Betydning for Statskassen, tværtimod tror jeg snarere, at det vil blive en Besparelse. Ogsaa i almindelige Rets- eller Politisager vil det have Betydning, at man hurtig kan telefonere ud til en Sognefoged og i det hele taget hurtig kan sætte sig i Forbindelse med Folk. Enkelte Herredskontorer have allerede Telefon, men jeg finder ikke noget i Regnskaberne om denne Udgift. Om det er, fordi de ikke tør opføre den og da paa anden Maade faa denne Udgift dækket, ved jeg ikke, men den Omstændighed, at en Del Kontorer have Telefon, er dog et Bevis for, at de se deres Fordel derved. Efter min Mening bør de alle have det, og jeg tror, som sagt, ikke, at det vil fremkalde nogen forøget Udgift.

Justitsministeren (Alberti): Jeg skal henlede den ærede Ordførers Opmærksomhed paa, at hos mig har der ikke været nogen Forveksling mellem ham og det ærede Medlem, som nys havde Ordet. — Hvad dette ærede Medlems Spørgsmaal angaar, skal jeg nævne, at der ikke er nogen som helst Grund til i Indberetningerne fra Retsbetjentene at opføre Befordringsudgifter til de Rejser, der foretages efter privates Rekvisition. Da det er Udgifter, som de ikke have haft, vilde det tværtimod være i højeste Grad urigtigt, om saadanne Udgifter bleve opførte i Indberetningerne. Det er altsaa kun en god Ting, at det ærede Medlem ikke har kunnet finde dem i Indberetningerne, hvor de ikke høre hjemme.

I Spørgsmaalet om Ekstrabetalingen stiller det ærede Medlem for store Fordringer til min Alvidenhed, naar han forlanger, at jeg skal kunne sidde her i Kjø-

benhavn og se, om der et eller andet Sted sker Misbrug eller ikke. Det, der bør ske, naar Misbrug paa dette eller andre Omraader finder Sted, er, at den, der føler sig forurettet, maa indgaa med en Klage. I saadanne Tilfælde bliver Sagen altid nøje undersøgt og afgjort i Overensstemmelse med de Oplysninger, der ere fremkomne. Det ærede Medlem nævnte et Tilfælde, hvor han havde betalt 8 Kr. for en Ekspedition. Hvorvidt disse 8 Kr. har været for meget eller ikke, er det fuldstændig umuligt for mig at afgøre, saa længe det ærede Medlem ikke giver alle fornødne Oplysninger om Omfanget og Beskaffenheden af denne Ekspedition. Men deri maa det ærede Medlem dog ikke se en Invitation til at komme med Oplysninger her i Tinget. Jeg tror, at den Slags Specialiteter ikke hører hjemme under Forhandlingen her i Salen, og at det vilde været bedre, om det ærede Medlem havde fremdraget dette i Udvalget og foranlediget en Konference mellem Udvalget og mig om dette Spørgsmaal og de Spørgsmaal i det hele, som det ærede Medlem har draget frem. Jeg har ikke noget imod, at det ærede Medlem har draget disse Ting frem her uden foregaaende Varsel, men jeg mener dog, at enhver Ting bør have sin Begrænsning, og at der nu er talt tilstrækkeligt derom i Dag.

Om Telefonspørgsmaalet sagde det ærede Medlem, hvad der jo er Pointet i denne Sag, at vi have Retsbetjentene, for at de skulle passe deres Embede, men saa bør man heller ikke mod deres Ønske gøre dem det vanskeligt at passe deres Embede ved at sætte for deres Øren et Ringeapparat, hvor enhver, enten han har lidt eller meget at tale med dem om, kan ringe dem op og forstyrre dem i at passe deres Embede. Det er meget rigtigt, at der paa nogle Herredskontorer findes Telefoner. Men fordi man enkelte Steder, hvor den paagældende ønskede en Telefon, har fundet Veje og Midler dertil, ligger ikke deri, at det i alle Tilfælde er muligt at skaffe dem en Telefon, og langt mindre, at man i alle Tilfælde mod Retsbetjentens Ønske paanøder ham en saadan. Jeg vil tilraade det ærede Medlem, hvis han ønsker at føre dette Spørgsmaal videre, at han da begynder med næste Aar enten paa Kontorholdsloven eller paa Finansloven at stille Forslag om at stille Beløb til Raadighed for Retsbetjenten eller for Ministeren til Anskaffelse af Telefoner. Saa vil det først vise sig, hvorvidt der i Tinget er et almindeligt Ønske